ayşegül

Ormanda bir gezi

MARLIER

YAZAR ve RESİMLEYEN
MARCEL MARLIER

Ayşegül

Ormanda Bir Gezi

Copyright by Editions CASTERMAN - Tournai

MARLIER

— Ne yapsak, hiçbir şey yemek istemiyor, diye iç çekti Ayşegül.

— Annesini, yuvasını bulamadığımız için çok üzgün de ondan, dedi Can, kuşun başını okşadı:

— Hadi minik kuş, yaşaman için yemen gere Bütün gün kırda (1) dolaşıp yuvanı aradık, çok yorulduk. Karamsarlığa düşme! Yarını sabırla bekle! Şunları da ye, güçlen! İnan bize! Anneni bulacağız, tüm ormanı aramamız gerekse bile.

(1) (Ayşegül'le Can Kırda) ya bakın!

Gece gökyüzü önce kap-karanlıktı, sonra lâcivertleşti, sabaha doğruysa mavi-penbe bir renge büründü. Derken, bir sakakuşu, çekine çekine usulca şarkısına başladı. Ardıçkuşu ona karşılık verdi. Onun çın çın ötüşü yoncayı uyandırdı. Yonca çekinerek yapraklarını dikleştirdi.
Çit sarmaşığı da esneyerek ak borazanlarını açtı.

— Hey çocuklar! Gün doğuyor,
saklanalım! diye seslendi yer solucanı arkadaşlarına.

— Ben de yuvama çekilmeliyim artık,
dedi yarasa.

— Çabuk olalım, çabuk olalım! diye haykırışarak
baykuşlar da yaşlı söğüt ağacının
kovuğuna girdiler.

Gece kelebeği bir taşın altına sığındı ve..
güneş yükseldi.

Yalnız uzun kulaklı kır tavşanı, katırtırnağı çiçekleri
arasında oyalanmakta sakınca görmedi:
— Bu güzelliği nasıl bırakıp gideyim?
Üzerinde çiğ damlacıkları
titreşen şu güzel çiçeklere,
şu yumuşak yoncalara,
şu yeşil çimenlere
bakın! Öyle..
Ama birden ayak sesleri
duydu. Ürkerek başını çevirdi,
baktı. İki küçük çocuk yaklaşıyordu.
— Benim de gizlenmem gerek,
diye mırıldandı tavşan, hop hop
sıçrayarak bir hayıtın içine daldı.
Çocuklar ormana doğru uzaklaştılar.

Ormanın esrarlı güzelliği karşısında Ayşegül ile Arda tam bir şaşkınlık içindeydiler. Uçuşan kuşlar, görünür görünmez çalılıklar içinde kaybolan tavşanlar, ceylanlar... A... O da ne? Küçük alev damlacıkları ağaçtan ağaca atlıyorlar. Biri ağacın gövdesi boyunca kayıyor; öteki otlar arasında zıplayıp dolaşıyor; bir diğeri ise yerde poposu üzerine oturmuş, koca tüylü kuyruğunu kabartmış, iki ön ayağı ile tuttuğu kozalağı kemiriyor.

—Kucağıma alıp kabarık tüylerini okşamak içimden geliyor, diye dalgın dalgın konuşuyor Ayşegül.

Arda:

—Bu imkânsız! diye karşılık veriyor. Bunlar öyle çevik ve de cambaz yaratıklardır ki...

Ayşegül, ağaçların dibinde, otlara uzanmış, bu düş aleminin kendine özgü müziğini dinliyordu. Tanımadığı hayvan sesleri, kuş sesleri, birbirine karışıyor ve orman vakit vakit derin bir sessizliğe bürünüyordu. Ayşegül Arda'yı yanına çağırıyor:

—Gel! Sen de benim gibi uzan. Ormanı dinlemekte esrarlı bir güzellik var.

—Sus!... diye iki eli ile işaret ederek Arda cevap veriyor. Kuşları ürküteceksin! Yerden de kalk! Tam tavşanların yolu üzerine uzanmışsın.

—Uzanmışsam n'olur? Tavşanlar beni yemezler ya!..

—Yemezler ama, seni görürlerse arka ayakları ile alârm davulu çalarlar. O zaman da ormandaki tüm hayvanlar gizlenir!

—Öyle söylüyorsun ama bak, sincaplar iki adım ötemizde dikilmiş bizi merakla seyrediyorlar.

Ayşegül, yerinden kalkmadı:

—Bak, dedi Arda'ya ağaçta tüyleri altın renkli bir kuş görüyorum.

Arda gösterilen yere baktı kuşu tanıdı:

—Buna Sarıasma derler. Altın karatavuk dendiğini de duydum. Sarıasmalar, ağaçların tepesine hamak biçiminde güzel bir yuva örerler.

—Kuşların çoğu dört yavru yapar, bunlarınsa sadece iki tanecik yavrusu var.

Bu kez Arda, gözüne ilişen başka bir yuvayı gösterdi:

—Bak Ayşegül, şurada da bir yuva var. İşte şurda! Dalın ucuna asılı. Çam yaprakları arasına gizlenmiş. Çalıkuşu'nun yuvası o. Onlar dünyanın belki de en küçük kuşlarıdır. Ancak beş gram gelirler.

—Öyleyse yavruları da minnacık olmalı.

—Öyledir zahir, dedi Arda gülerek, galiba yuvaları boş. Yandaki bülbül yuvası da öyle. Bak, ne üzgün duruyor iki eş.

—Yumurtaları çalınmış olmalı, dedi Ayşegül. Hangi haylaz yaptı bu kötülüğü acaba?

Ayşegül ile Arda ormanda ilerliyorlardı. Ağaçkakanı gördüler.

—Bu kuş ormanın oymacısıdır, dedi Arda. Kuru ağaçların gövdesi içinde kendisine bir metre derinlikte bir konut oyarlar.

—Niye gagasını bir tokmak gibi vuruyor öyle?

—Kabukların altında kurt bulmaya çalışıyor.

Ayşegül başka türlü yorumluyor:

—Belki de takatak! diye ses çıkararak öbür kuşlara yaklaşan bir tehlikeyi haber veriyordur.

Ormanın içerilerine doğru ilerlerken yere düşmüş bir kuş yuvasına rastlıyorlar. Arda eğilip yerden yuvayı alıyor:

—İşte dağıtılmış bir yuva daha! Serçe türünden bir kuşun yuvası. Bu yumak biçiminde yapılmış bir dokuma harikası. Ayşegül dudaklarını bükerek Arda'nın elindeki yuvaya bakıyor.

—Ne tuhaf! Orman çok esrarlı. Bu yuvayı yerinden acaba kim atmış olabilir? Arda bilgiç bilgiç cevap veriyor:

—Yuvanın içinde yavru kuşlara ait tüyler var. Sanırım onları yemişler. Bunu birçok yırtıcı hayvan yapabilir. Ama yavruları yerlerinden dağıtıp, yere atan kim, onu henüz keşfedemedim. Ayşegül yüzünü üzüntü ile buruşturuyor:

—Yuvadaki bu yavruları yemekten zevk duyan kimler acaba? Suçluyu bulup cezalandırmak isterdim, dedi.

Elleri dudaklarında, düşünceli bir yüz ifadesi ile:

—Galiba suçluyu ben buldum! diyor, Arda. Yuvaları dağıtanı değilde bu yuvadaki yavruları yiyeni!..

—Kimmiş bu hain?

—Yuvanın kenarlarına takılmış şu mavi tüyler!

—Mavi tüyler mi? Ayşegül şaşkın soruyor.

—Yuvanın üzerinde bazı ipuçları görüyorum da...

—İpuçları mı?

—Evet ya... Senin hiçbir şey dikkatini çekmedi mi?

—Çekmez olur mu? Çok üzgün kuşlar görüyorum örneğin...

—Hayır canım, onu sormuyorum. Hiçbir şey görmedin mi sahi?

—Kuşların yenmiş yumurtalarının yerdeki kabuklarını mı soruyorsun yoksa?

—Hayır! Çok daha başka birşey...

—Of!.. Gördüğün ne ise söyle de bilelim!..

—Tüyleri mavi olan bir kedi duymadın mı hiç?

—Ha... Şimdi anladım. Yaban kedisinden söz ediyorsun sen!

—Evet! Küçük bir kaplana benzeyen o yaratıktan...

—Gözleri yeşil yeşil yanarmış, bakınca insanın içi üşürmüş. Ooo! Sırtım ürperdi.

—Evet, kuşkusuz, yuvalardaki yavru ve yumurtaları yiyen bu yaban kedisi olmalı. Şu mavi tüyler de onun suç delilleri. Tüyleri dökülmüş bir yaban kedisine rastlarsak tutalım onu.

—Haydi yürü, aramaya gidelim!

İki kardeşin geldiğini görünce ceylan yavruları ince ince sesler çıkarıp annelerini çağırdılar. Ayşegül, ürkütmemeye çalışarak hayvanlara sokuldu, onları okşamaya başladı. Ama yavrucuklar titriyorlardı. Açılmış midye kabuklarına benzeyen kulaklarını durmadan kıpırdatıyorlardı.

—Şunların postlarına bak Arda! Ebemkuşağı gibi ışık saçıyor. Ne de tatlı şeyler...

—Galiba anneleri yaklaşıyor, dedi Arda. Haydi okşamayı bırak da, uzaklaşalım burdan. Yoksa anneleri kokumuzu alıp yavrularını emzirmeye gelemez.

Hem bizden korkup kaçarsa yavruları tilkilere, çakallara kalır. Güzün gene geliriz buraya. O zaman ormanı ince bir sis kaplar. Yapraklar kızıllaşır. Yıldızlı eğrelti otları içine saklanarak büyük geyiklerin kavgalarını seyrederiz.
Ayşegül, heyecanla ellerini çırptı.
—Sahi Arda, güzün muhakkak gelelim buraya, dedi.

—Kışın da buralara geliriz, dedi Arda. Kar yağınca ormanın içi halı döşenmiş gibi olur. Ama bu yüzden de küçük kuşlar yiyecek bulamazlar. Aç kalmasınlar diye onlara yanımızda yem getiririz. Orman bekçisinin ot dağıtımına da yardım ederiz. Böylece geyikler korkmadan bize sokulurlar.

—Ama, onların çatallı, kocaman boynuzları var. Tos! yapıp canımızı acıtmazlar mı?

—Hayır! Onların erkekleri kendi aralarında kozlarını paylaşırlar. Bu öyle dövüştür ki, tokuşan boynuzların sesi ta... uzaklardan duyulur. Bize hiçbir zararları dokunmaz.

— Şu kulaklı kuşun ne korkunç gözleri var çok, korkuyorum.
— Korkma Ayşegül! Ona Puhu derler. Çok faydalı bir kuştur. Geceleri tarla farelerini avlarlar.
— A a!. Bak, şu yandan bir karaltı geliyor.
Koş, bakalım neymiş..
— Hay Allah! Tek başına dolaşmayı seven baba yaban domuzuymuş!

Ayşegül, onun yaban kokusunu

duydu, keskin silâhı olan azı dişlerini gördü. Gölün kıyısında ana yaban domuzuyla çizgili pijama giymiş yavruları, kök bulmak için toprağı eşiyorlardı.

—Ayak seslerini duyunca dört tilki yavrusu, burunlarını inden dışarı çıkarmışlardı. Ayşegül:

—Ne şirin şeyler, üstelik ne kadar da uslu duruyorlar, dedi.

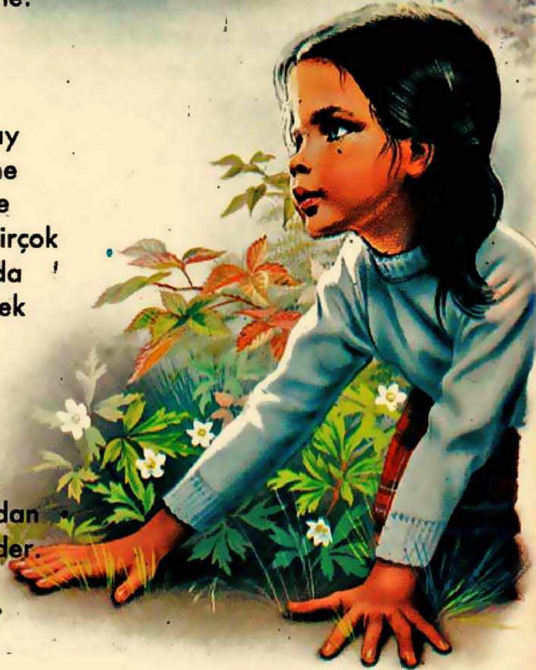
—Biraz fazla uslu, diye karşılık verdi Arda. Anaları bundan hiç memnun değildir. Onları sık sık azarlar: "Ne uyuşuk şeylersiniz? Kime çektiniz böyle? Babanızın tırnağına bile benzemediniz! O büyük bir haydunttur, usta dalaverecidir, yağma etmesini de çok iyi becerir, üstelik işlerini başkasına yaptırmanın yolunu bilir," der onlara.

—Hiç de güzel bir eğitim örneği değil, dedi Ayşegül.

—Ne diyebiliriz? Her yaratık kendine göre eğitir yavrusunu. Bak, dinle! Tilkinin bir marifetini anlatayım sana: Baba porsuk inini kurmasını bitirdi mi, kendi kendine: "Oh, iyi çalıştım güzel bir yuva yaptım. Irmağa gidip biraz su içeyim!" der, keçe terlikleriyle yürüyüp gider. Onu kollayan bay tilki gelip ine girer: "Oh, şahane bir barınak olmuş. Kapısı güneye bakıyor, penceresi de ırmağa, birçok geniş odası da var. Burası tam da hayal ettiğim gibi bir ev," diyerek bütün odaları kirletir.

—Aman, ne pis hayvan ööö! Midem bulandı, diye yüzünü buruşturdu Ayşegül.

—Geri döndüğünde porsuk da senin gibi bağırır, tiksinerek oradan kaçar, başka bir in yapmaya gider. Oraya tilki ailesi gelip yerleşir. Nasıl, çok açıkgöz değil mi tilki?

Ormanda iki kardeşin yürüyüşü devam ediyordu. Arda, ileride çok önemli birşey görmenin heyecanı ile Ayşegül'ün elinden tutuyor ve o tarafa doğru koşuyorlar. Gelincikler kadar ince, esnek yapılı sansarlar da kuş yumurtalarına bayılırlar. Yumuşak sincap eti de onlar için çok lezzetlidir. Postları yazın kızıl; kışın beyaz olan kakımlar da aynı şekilde kuşları avlarlar. Kakımlar tavşanları da yakalarlar. Ama, onların salt kanını emerler.

—Bu söylediğin kokarca olmasın?

—Sanmam! diyor Arda. Kokarca iyi bir yüzücüdür. Gölcüklerdeki kurbağaları daha çok severler. O sırada, kuyruğu ve kanatları mavi bir kuş uçarak başları üzerinden geçiyor.

—İşte, yuvaları dağıtan kuş! diye heyecanla haykırıyor, Arda. Koş! Onu yakalayalım!

Arda avuçlarını açarak sıçrıyor. Havada birkaç tüy uçuşuyor.

—Tüh!.. Yazık! Yakalayamadım onu diye bağırıyor. Bu tür kötülükleri onun yaptığını işitmiştim.

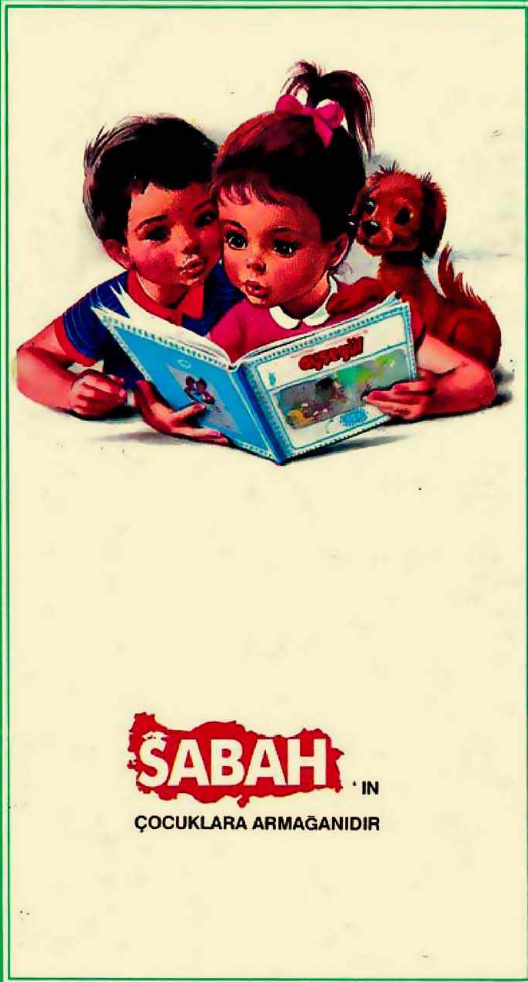
Ayşegül:
Hava kararıyor. Artık eve dönme vakti geldi, diyor Ardaya.
Arda günün bu kadar çabuk sona ermesinden dolayı üzgün. Oysa ormanda görülecek daha ne kadar çok şey var.
Ayşegül'ün gözüne üç doğan ilişti:
— Sakın kuşların yuvalarını bozan bunlar olmasın?
Arda:
— Olabilir diye cevapladı. Bunlara "Çakırdoğan" denir. Çok yırtıcıdırlar. Yırtıcı kuşlar da her zaman açtırlar. Pençelerine geçirdikleri herşeyi yiyip bitirirler. Bir ağacın dalında da abonoz gözlü bir baykuşu ağzında yakaladığı gelincik ile görünce doğrusu Ayşegül'ün kafası çok karıştı:
— Ormandaki yaratıkları hep böyle birbirlerini mi yerler? diye üzgün üzgün konuştu. Arda bir müddet düşündü. Bilgiç bir tavırla:

— Yaşamak için bunu yapıyorlar. Bir başka yol oldağunu da sanmıyorum diye, cevap verdi.

Evet! Doğa kanunuydu bu! Doğada iyiler ve kötüler yoktur; zayıflar ve kuvvetliler vardır. Hiç bitmeyen bu ölüm-kalım savaşı hakikatte beslenme zincirinin halkalarıydı ve doğanın dengesini sağlıyordu.

CEM OFSET • 0 (212) 541 61 80